

Credința dreaptă nu ne folosește cu nimic, atunci când avem o viață stricăță”. (Sf. Ioan Gură de Aur)

„Doamne și Stăpânul vieții mele, duhul trândăviei, al grijii de multe, al iubirii de stăpânire și al grăirii în deșert nu mi-l da mie. Iar duhul curăției, al gândului smerit, al răbdării și al dragostei, dăruiește-l mie, robului Tău. Așa Doamne, Împărate, dăruiește-mi ca să-mi văd greșelele mele și să nu osândesc pe fratele meu, că binecuvântat ești în vecii vecilor. Amin”. (Sfântul Efrem Sirul)

Azi la Liturghie

Predică la Duminica a XXXII-a după Rusalii . (A lui Zaheu. Despre atotștiința și mila lui Dumnezeu)

Apostol: Evrei XIII, 7-16; I Timotei IV, 9-15; Evanghelia: Matei V, 14-19; Luca XIX, 1-10; glas 2, voscr. 2

Apostolul

“Aduceți-vă aminte de mai-marii voștri, care v-au grăit vouă cuvântul lui Dumnezeu; priviți cu luare aminte cum și-au încheiat viața și urmați-le credința. Iisus Hristos, ieri și azi și în veci, este același. Nu vă lăsați furați de învățăturile străine cele de multe feluri; căci bine este să vă întăriți prin har inima voastră, nu cu mâncăruri, de la care n-au avut nici un folos cei ce au umblat cu ele. Avem altar, de la care nu au dreptul să mănânce cei ce slujesc cortului. Într-adevăr, trupurile dobitoacelor - al căror sânge e adus de arhiereu, pentru împăcare, în Sfânta Sfintelor - sunt arse afară din tabără. Pentru aceea și Iisus, ca să sfințească poporul cu sângele Său, a pătimit în afara porții. Deci dar să ieșim la El, afară din tabără, luând asupra noastră ocara Lui. Căci nu avem aici cetate stătătoare, ci o căutăm pe aceea ce va să fie. Așadar, prin El să aducem pururea lui Dumnezeu jertfă de laudă, adică rodul buzelor, care preaslăvesc numele Lui. Iar facerea de bine și întrajutorarea nu le dați uitării; căci astfel de jertfe sunt bine plăcute lui Dumnezeu. “ Evrei XIII, 7-16 . “Vrednic de credință este acest cuvânt și vrednic de toată primirea, Fiindcă pentru aceasta ne și ostenim și suntem ocărăți și ne luptăm, căci ne-am pus nădejdea în Dumnezeul cel viu, Care este Mântuitorul tuturor oamenilor, mai ales al credincioșilor. Acestea să le poruncești și să-i înveți. Nimeni să nu disprețuiască tinerețile tale, ci fă-te pildă credincioșilor cu cuvântul, cu purtarea, cu dragostea, cu duhul, cu credința, cu curăția. Până voi veni eu, ia aminte la citit, la îndemnat, la învățătură. Nu fi nepăsător față de harul care este întru tine, care ți s-a dat prin proorocie, cu punerea mâinilor mai-marilor preoților. Cugetă la acestea, ține-te de acestea, ca propășirea ta să fie vădită tuturor.”

I Timotei IV, 9-15

Evanghelia

“Și intrând, trecea prin Ierihon. Și iată un bărbat, cu numele Zaheu, și acesta era mai-marele vameșilor și era bogat. Și căuta să vadă cine este Iisus, dar nu putea de mulțime, pentru că era mic de statură. Și alergând el înainte, s-a suit într-un sicomor, ca să-L vadă, căci pe acolo avea să treacă. Și când a sosit la locul acela, Iisus, privind în sus, a zis către el: Zahee, coboară-te degrabă, căci astăzi în casa ta trebuie să rămân. Și a coborât degrabă și L-a primit, bucurându-se. Și văzând, toți murmurau, zicând că a intrat să găzduiască la un om păcătos. Iar Zaheu, stând, a zis către Domnul: Iată, jumătate din averea mea, Doamne, o dau săracilor și, dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, întorc împătrit. Și a zis către el Iisus: Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia, căci și acesta este fiu al lui Avraam. Căci Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască pe cel pierdut. “

Luca XIX, 1-10

Despre apostolul de azi

În apostolul de astăzi, din epistola I către Timotei Sfântul Apostol Pavel pune în evidență luptele, răbdarea și sânguința pe care trebuie să o aibă fiecare creștin pentru a se mântui. În același timp apostolul Pavel îndeamnă adevăratul creștin să fie „pildă credincioșilor cu cuvântul, cu purtarea, cu dragostea, cu duhul, cu credința, cu curăția” (I Tim. 4,12); iar pentru a putea împlini toate acestea creștinul adevărat, trebuie să îndepărteze nepăsarea, pentru a putea împlini pe deplin rolul pe care Dumnezeu L-a rânduit fiecăruia dintre noi .Amin

Diac. Traian

Despre pericopa evangheliei de azi

“Vameși se numeau strângătorii impozitelor. Ei puteau dobândi bani pe cale nedreaptă la strânsul impozitelor, și o făceau. Erau cruzi și lacomi, jefuiau poporul, iar acesta îi ura. Însuși cuvântul „vameș” ajunsese pentru popor totuna cu “păcătos”. Zaheu era mai-marele vameșilor, și asupra lui apasă și mai greu ura poporului decât asupra vameșilor de

rând - dar iată că omul acesta păcătos s-a aprins de dorința de a-L vedea pe Domnul Iisus Hristos, despre Care auzise atât de multe. Când Domnul a trecut pe lângă pomul unde ședea Zaheu, S-a oprit deodată și a grăit: *Zaheu, coboară mai repede din pom și mergi acasă, fiindcă astăzi trebuie să vin la tine!*

Pentru ce Domnul, trecând printr-o mulțime uriașă de popor, și-a întors dintr-o dată luarea-aminte asupra lui Zaheu? Pentru ce l-a chemat pe nume? Fiindcă Domnul, Atoateștiutor fiind, cunoștea nu doar numele lui Zaheu, ci și inima lui, și dorințele lui.

Dar ce s-a întâmplat în sufletul lui Zaheu? Cum se simt oamenii care, asemenea lui, trăiesc în nedreptate, de Dumnezeu nu se tem și nu se rușinează de nimeni (v. Luca 18, 2)? Sufletul lor păcătos nu cunoaște odihna nici ziua nici noaptea. Cât de greu este pentru ei să îndure disprețul și ura poporului! Propria conștiință le roade fără încetare, ca un vierme crunt, inima – dar patima banilor înăbușă totul. „*N-au decât să ne disprețuiască, spun ei, în schimb suntem bogați. Avem de toate*”.

Credeți că e ușoară o viață ca aceasta? Nu, ci e foarte grea. Greu este a înăbuși mereu glasul conștiinței. Greu este să duci povara urii și disprețului oamenilor. Așa era și cu sufletul nefericitului Zaheu. Dar de ce dorea el atât de tare să îl vadă pe Domnul Iisus Hristos, de ce s-a suit în smochin ca să-L privească măcar din departare? Din simpla curiozitate? Nu: el simțea și știa cât de Mare și Sfânt este Domnul Iisus Hristos. Auzise despre extraordinarele Lui minuni, despre redarea văzului orbilor, despre învierea morților, și sufletul lui păcătos tresaltă.

Nu simpla curiozitate îl atrăsese, ci dorea tare de a privi măcar la Cel mai sfânt decât toți sfinții, la Cel atât de potrivit înținerii și nedreptății propriului lui suflet. Conștiința lui păcătoasă era mișcată ca niciodată. Năzuia să-L vadă pe Prorocul cel minunat, asemenea Căruia lumea încă nu cunoscuse, și în inima sa gândea: „*Dar eu, pacatosul, voi rămâne încurcat și pe mai departe în viața aceasta ticăloasă, pentru care oamenii mă urăsc și mă disprețuiesc?*”

Domnul știa ce cotitură avusese loc în sufletul lui păcătos, știa că acest suflet nu este greu de mântuit. Tocmai de aceea S-a și hotărât să meargă în casa lui Zaheu.

Zaheu s-a dat jos repede din pom și a fugit acasă pentru a-L primi pe Domnul Iisus Hristos. După aceea, cutremurat de vizita lui Hristos, a stat înaintea Lui și, lepădând îndată și cu hotărâre lăcomia sa de bani, a zis: *Iată, jumătate din averea mea, Doamne, o dau săracilor, și dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, întorc împătrit* (Luca 19, 8).

Iată ce pilda de adâncă pocăință; iată cum a cutremurat sufletul acestui om păcătos cercetarea dumnezeiască! Tocmai la el, un păcătos atât de ticălos, disprețuit de oameni, să vină Însuși Domnul Iisus Hristos?! Dar Domnul ce a răspuns? *Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia, căci și acesta este fiu al lui Avraam* (Luca 19, 9).

Așadar Zaheu, om păcătos, mânat de nevoia simțită lăuntric a renașterii duhovnicești, a început să caute întâlnirea cu Hristos – și această întâlnire a avut loc, aducând mântuire casei lui. Sfânta Biserică ne îndeamnă să-L căutăm pe Domnul urmând pilda lui Zaheu, să înviem în sufletul nostru frica de Dumnezeu dându-ne seama de păcătoșenia noastră și de nevoia pocăinței și înnoirii.

Dar noi, spuneți-mi, oare puține păcate avem? Oare nu suntem toți datori să ne pocăim din toată inima, ca și Zaheu, și, asemenea lui, să ne plătim datoriile față de cei pe care i-am necăjit? Să ne fie pilda întotdeauna aceasta întoarcere la credința a mai-marelui vameșilor! Să ne străduim și noi, când ne va cerceta Domnul în chip nevăzut, să îl primim așa cum L-a primit Zaheu și să ne învrednicim de aceleași cuvinte pe care le-a auzit el! Amin.

(Sfântul Luca al Crimeei – Predici)

Viețile Sfinților

În această lună, ziua a treia, pomenirea sfântului și dreptului Simeon, primitorul de Dumnezeu și a proorocii Ana. Acest sfânt, primind adaos vieții sale într-un veac, așa cum i se vestise de mai înainte de Duhul Sfânt că nu va muri, până ce nu va vedea pe Hristos, primind acum pe Hristos în brațele sale și adevărându-i-se mai înainte prin Duhul Sfânt cele ce aveau să fie cu dânsul, după aceasta a primit sfârșit vieții sale. Iar Ana proorocița era fata lui Fanuil, din neamul lui Așer. După ce a locuit cu bărbatul ei șapte ani, acela săvârșindu-se prin moarte, ea a rămas la Templu toată viața ei, zăbovind cu rugăciunea și cu postul. Ținând acest fel de viață în chip neobosit, ea s-a învrednicit a vedea pe Domnul, când a fost dus la Templu, la patruzeci de zile de la nașterea Sa în trup, de preasfânta Lui Maică și de dreptul Iosif. Și mulțumind lui Dumnezeu, Ana a proorocit despre Dânsul, către toți cei ce se aflau în Templu: Acest prunc este Domnul, Cel ce a întărit cerul și pământul; Acesta este Hristos, despre Care au proorocit toți proorocii. Deci, făcându-se acestora astăzi pomenire, însemnăm și propovăduim pogorârea și iubirea de oameni pe care a făcut-o pentru noi Dumnezeu. **Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Adrian și Evul.** Acești sfinți erau din cetatea Vaneea; și fiindcă aveau dragoste către mărturisitorii și mucenicii lui Hristos, s-au dus la Cezareea, unde mulți pătimeau pentru Hristos. Și aflându-se acolo că erau creștini, au fost duși la ighemonul Firmilian, și mărturisind în fața tuturor pe Hristos, îndată au fost supuși la chinuri mari. Dar fiindcă stăteau tari în mărturisirea lui Hristos, ighemonul s-a mâniat foarte, și i-a dat spre mâncare fiarelor. Mai întâi fericitul Adrian a fost aruncat înaintea unui leu și, luptându-se cu el, și cu harul lui Dumnezeu rămânând nevătămat, i s-a tăiat capul. Apoi sfântul Evul a fost aruncat și el înaintea

aceluiasi leu. Dar fiindcă a biruit pe leu și a rămas nevătămat, i s-a tăiat capul. Și așa au luat cununa muceniei cea neveștejită. **Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Vlasie Bouarul. Tot în această zi, pomenirea proorocului Azaria, feciorul lui Addo, care în pace s-a săvârșit.** Acest sfânt era fiul lui Addo, din pământul Simvata. El a întors din Israel robia lui Iuda și murind a fost îngropat în țarina sa. **Tot în această zi, pomenirea mucenicilor Pavel și Simon, care de sabie s-au săvârșit. Tot în această zi, pomenirea sfântului Claudiu, care în pace s-a săvârșit.** Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

Catehism

Ce este virtutea creștină? Virtutea creștină este deprinderea și stăruința statornică de a împlini, cu ajutorul harului dumnezeiesc, legea morala întreagă, din dragoste curată față de Dumnezeu și față de aproapele. Virtutea creștină înseamnă deci țaria și statornicia pe calea binelui, în savarsirea faptelor bune și biruința neîntreruptă asupra raului. Ea trebuie să cucerească întreaga ființă a creștinului și să-i fie întotdeauna podoaba cea mai aleasă.

Care sunt însușirile virtuții creștine? Virtutea creștină trebuie să fie: **1)** Tare. Țaria în împlinirea faptelor bune se castigă prin încordarea neîntreruptă a puterilor sufletesti împotriva poftelor și a ispitelor care îndeamnă mereu la fapte rele. Cu privire la aceasta, Mântuitorul spune: „Din zilele lui Ioan Botezătorul până acum imparția cerurilor se ia prin stăruință și cei ce se silesc pun mâna pe ea” (Matei 11, 12); **2)** Stăruința pe calea binelui să fie de bună voie, nu de silă, precum spune Sfântul Apostol Pavel: „Căci dacă fac aceasta de bună voie, am plăcut; iar dacă o fac fără voie, am numai o slujire incredintată” (I Cor. 9, 17); **3)** Stăruința pe calea binelui să fie și cu știință, adică omul să savarsească faptele bune nu în necunoscință, ci cu silința de a cunoaște tot mai bine voia lui Dumnezeu: „Ca să deosebiți care este voia lui Dumnezeu, ce este bun și plăcut și desăvârșit” (Rom. 12, 2). Aceasta înseamnă putința, dar și datoria creștinului de a se desăvârși în virtute. **4)** Virtutea trebuie să se arate prin fapte, căci nu e de ajuns a cunoaște binele, ci trebuie a-l și face. „Nu cei ce aud legea sunt drepti la Dumnezeu, ci cei ce împlinesc legea vor fi îndreptați” (Rom. 2, 13); **5)** Virtutea creștină trebuie să fie însufletită de dragoste curată către Dumnezeu și către aproapele, precum cere porunca dragostei (Matei 22, 37). În Sfânta Scriptură, cuvântul virtute este foarte rar folosit. În locul său, însă, sunt întrebuințate cuvintele: dreptate, evlavie, faptă bună.

Care sunt roadele virtuții? Evagrie Monahul spune: „Virtutea este hrana sufletului” 626 (Filocalia, vol. 1, op. cit., p. 88). Virtutea potolește pornirile rele ale omului, înlătură ispitele, îl face pe creștin slobod de păcate și rodeste în sufletul lui binele cel dăgător de mântuire. Ea îl face pe creștin plăcut lui Dumnezeu, multumit în viața pământească și feridit în viața viitoare. «Trăind în virtute, suntem ai lui Dumnezeu», spune Sfântul Antonie cel Mare 627 (Idem, p. 31).

De ce însă cei virtuosi nu sunt feriti de necazurile pămânesti? Uneori vedem că oamenii cu o viață păcătoasă trăiesc în indostulare sau chiar în risipă, în desfatăre și multumire, pe când cei virtuosi sunt bantuiți de necazuri și stramtorări. Trebuie să știm însă că multumirea adevărată nu ne-o da numai indostularea pământească, ci și judecata conștiinței. Păcatosul, chiar dacă trăiește în situațiile cele mai bune, este muștrat de conștiința pentru faradelegile savarsite, se teme mereu de pedepse și este neliniștit, cu toate că alții îl cred fericit. Cel virtuos, dimpotrivă, chiar dacă trăiește în stramtorare pământească, având conștiința curată, îndură toate, cu nădejdea în bunurile vieții viitoare și este liniștit în inima sa. Necazurile pe care le îndură dreptii sunt pentru dovedirea virtuții lor. Dumnezeu trimite adesea celor virtuosi încercări grele, ca pedeapsa pământească pentru unele greseli și pentru că răsplata în ceruri să le fie cu atât mai mare. Iar răutățile unora față de alții Dumnezeu le îngăduie, fiindcă El nu împiedică libertatea voinței omenesti. Însuși Mântuitorul a suferit din partea oamenilor, rămanând și în acest chip pilda mareată pentru Ucenicii Sai (Ioan 15, 20). Pilda Mântuitorului este menită să fie, deci, creștinilor mângâiere în suferințele lor. Apoi trebuie știut că răsplata adevărată se da abia în viața viitoare, când, precum spune Sfântul Apostol Pavel, „Cel ce seamănă cu zgărcenie, cu zgărcenie va și secera, iar cel ce seamănă cu darnicie, cu darnicie va și secera” (II Cor. 9, 6). Iar Sfântul Ambrozie spune: «Odihna lor (a nelegiuitorilor) este în iad, iar a tă în ceruri; casa lor este în mormânt, iar a tă în rai»

Ce este postul? „Postul este înfrânarea de toate mâncărurile, sau, la caz de boală, numai de unele, de asemenea și de bauturi și de toate cele lumesti și de toate poftele cele rele, pentru că să poată creștinul să își facă rugăciunea lui mai cu înlesnire și să îi fie milostiv Dumnezeu. înca și pentru a ucide poftele trupului și a primi harul lui Dumnezeu...”. Postul este o faptă de virtute, un exercițiu de înfrânare a poftelor trupului și de întărire a voinței, o formă de pocăință, deci mijloc de mântuire. Dar este în același timp și un act de cult, adică o faptă de cinstire a lui Dumnezeu, pentru că el este o jertfă, adică o renunțare de bună voie la ceva care ne este îngăduit, izvorată din iubirea și respectul pe care îl avem față de Dumnezeu. Postul este și un mijloc de desăvârșire, de omorare a voinței trupului, un semn văzut al răvinei și sarguintei noastre, spre asemănarea cu Dumnezeu și cu îngerii, care n-au nevoie de hrană. «Postul este lucrul lui Dumnezeu, căci Lui nu-I trebuie hrană - zice Sf. Simion al Tesalonicului. Este viața și petrecere îngerească, pentru că îngerii sunt fără hrană. Este omorarea trupului, că acesta hranindu-se, ne-a făcut morți; și izgonirea patimilor este postul, căci lăcomia întărește patimile trupului» (Sf. Simion al Tesalonicului)

Care e rostul și folosul postului? Postul folosește și sufletului și trupului, pentru că întărește trupul, ușurează și curățește sufletul. Pastrează sănătatea trupului și da aripi sufletului. De aceea, Legea Veche îl recomandă și îl impune de atâtea ori (Ies. 34, 28). „Nu fi nesățios într-o toată desfatărea și nu te aplecă la mâncăruri multe. Că în mâncărurile cele multe va fi durere și nesătiul va veni până la îngrețosare. Pentru nesătiu, mulți au pierit; iar cel înfrânat își va înmulți viața”, zice înțeleptul Isus, fiul lui Sirah (37, 32-34). Mântuitorul însuși a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți în pustie, înainte de a începe propovăduirea Evangheliei (Matei 4, 2 și Luca 4, 2). El ne învătă cum să postim și ne spune

ca diavolul nu poate fi izgonit decat cu post si rugaciune (Matei 17,21). Posteau de asemenea Sfintii Apostoli si ucenicii lor (Fapte 13, 2, 3) ei au si randuit postul pentru toti crestinii (Asezamintele Sf. Apostoli, cart. V, cap. 13). Sfintii Parinti lauda si recomanda postul cu staruinta. Iata ce spune, de pilda, Sf. Ioan Gura de Aur: «Postul potoleste zburdaciunea trupului, infraneaza poftele cele nesaturate, curateste si inaripeaza sufletul, il inalta si il usureaza» (Omilia a X-a).

Mărgăritare Duhovnicești

Mânia - blândețea

Domnul deschide ochii "orbilor" celor ascultatori pentru a-i face sa vada virtutile invatatorului, dar ii intuneca pentru a nu-i vedea slabiciunile; vrajmasul binelui face insa contrariul.

Cei sarguinciosi sa ia aminte cu atat mai mult la ei insisi ca nu cumva judecandu-i pe cei lenesi sa se pagubeasca mai mult decat ar merita defectul acelor, ba inca sa fie osanditi mai mult decat aceia. De aceea si cred ca a fost placut Lot in fata lui Dumnezeu, deoarece fiind el in mijlocul unora ca acestia, nu s-a aratat niciodata osanditorul lor.

Compatimirea este arderea interioara pentru cei ce pacatuiesc, dupa cuvantul: "Cine se va sminti si eu sa nu ard?" (II Cor. 11,29) Ea inseamna a-si face cineva proprii greutatile si nenorocirile straine sau de a nu dispretui cu gandul pe cei ce sufera, inaltandu-se impotriva lor.

Precum apa adaugandu-se cate putin in foc schimba vapaia cu desavarsire, asa si lacrima plansului cu adevarat va stinge vapaia maniei si a iutimii.

Nemanierea este dorinta nesaturata de necinstire, precum in cei iubitori de slava desarta dorinta de lauda este nemarginita. Blandetea este starea nemiscata a sufletului, care ramane aceeaasi in necinstiri ca si in laude.

Inceputul neminierii este tacerea buzelor in vremea tulburarii inimii; mijlocul este tacerea gandurilor in vremea tulburarii subtiri a sufletelor, iar sfarsitul este seninatatea implantata in suflarea vanturilor necurate.

Mania este izbucnirea urii ascunse, o continua reinnoire a amintirii unor ocari indurate mai demult. Mania este dorinta de a face rau celui ce ne-a suparat; este o patima foarte napraznica caci iutime se numeste fierberea si miscarea impotriva celui ce ne-a nedreptatit. Ea salbaticeste sufletul in fiecare zi, rapeste mai ales mintea de la rugaciune facand sa apara chipul celui ce ne-a suparat. Cand este de durata se preface in ura si pricinuieste in timpul noptii tulburari si ingalbenirea trupului, navalirea de ganduri furioase (accese de furie).

Unii vazand ca nu sunt cuprinsi de manie in toata vremea (ca nu sunt statornici in manie), nu dau nici o atentie tamaduirii acestei boli; acesti nenorociti insa nu se gandesc la cel ce a zis: "Pornirea maniei lui e caderea lui." (Iov 5,2). Mania este ca miscarea unei mori in plina activitate care intr-o clipa, mai mult decat intr-o zi intreaga, macina si distruge graul precum si rodul sufletului. De aceea se cuvine a fi cu ochii in patru pentru ca mania este ca un incendiu ale carui flacari manate de puterea vantului parjolesc si distrug la repezeala ogorul sufletului, asa cum n-ar putea-o face un foc mocnit. Dupa cum o piatra colturoasa si dura, lovindu-se de alte pietre isi pierde cu totul forma sa initiala devenind rotunda, tot astfel si sufletul rautacios si aspru, amestecandu-se si traind impreuna cu cele dure, va ajunge la aceste doua alternative: sau isi va tamadui rana prin rabdare sau isi va cunoaste slabiciune sa pe care o poate vedea ca intr-o oglinda in retragerea lasa din comunitate.

PAROHIA ORTODOXĂ SFÂNTUL EVANGHELIST MARCU (25 apr.) – TRENTO – ITALIA

Cod Fiscal 96064730227

e-mail: trento@mitropolia.eu; chiesaortodossatn@yahoo.it;

internet: <http://episcopia-italiei.it>

www.parohiatrento.it

Adresă: vicolo di San Marco, 1, 38100 Trento ITALIA

Tel 0039 0461 960894

Fax 0039 0461 1860855

CLERICII PAROHIEI

PAROH

Pr. Ioan Cătălin Lupășteanu

Cel. 0039 348 5228599

catalinioan@libero.it

DIACONI

Gheorghe (Gigi Manole)

Cel. 0039 340 5048295

diac.ghe@gmail.com

Traian (Traian Octavian Baniță)

Cel. 0039 347 3522604

octavianbanita@yahoo.it